

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 04, 2017

Nummer 4, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:150](#) 19-01-2017

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2016:4085](#) 21-12-2016

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:10882](#) 28-12-2016

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:10864](#) 28-12-2016

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:10182](#) 07-12-2016

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:GHARL:2016:9010](#) 16-11-2016

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Vaststelling van de behoefte van de vrouw. Invloed van het kindgebonden budget op de behoefte van de vrouw en de hoogte van de kinderalimentatie.

Het hof heeft bij de vaststelling van de partneralimentatie rekening gehouden met de door de alimentatie-inkomsten enigszins verminderde aanspraak van de vrouw op kindgebonden budget en met een dito hogere aanvullende behoefte van de vrouw.

In beginsel zou het lagere kindgebonden budget teven dienen te voeren tot enige vermindering van het aandeel van de vrouw – en dus enige verhoging van het aandeel van de man – in de kosten van de kinderen. Als gevolg daarvan zou voorts de draagkracht van de man voor een partneralimentatie weer enigszins verminderen. Het voorgaande in aanmerking nemende, stelt het hof vast dat deze effecten in de onderhavige zaak van zeer geringe omvang zijn en elkaar bovendien deels weer opheffen. Het hof ziet dan ook geen voldoende reden om over te gaan tot bedoelde nadere begroting van enerzijds de verdeling van de kosten van de kinderen tussen partijen en anderzijds de hoogte van de door de man te betalen partneralimentatie.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 19-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:150

Zaaknummer: 200.184.914_01

RECHTSPRAAK

Hernieuwd verzoek tot vervangende toestemming tot erkenning. Man heeft zijn leven gebeterd. Eerste verzoek door rechtbank afgewezen, in hoger beroep in 2013 bekrachtigd. Man ontvankelijk in hernieuwd verzoek? Ja, oordeelt de rechtbank, omdat het gaat om een onderwerp dat niet ter vrije bepaling van partijen staat. Rechtbank geeft inhoudelijk oordeel en wijst het verzoek opnieuw af.

Op 10 april 2013 heeft de rechtbank het verzoek van de man afgewezen om hem vervangende toestemming te verlenen tot erkenning van de minderjarige. Het Gerechtshof Amsterdam heeft deze beschikking op 24 december 2013 bekrachtigd.

De man verzoekt opnieuw om vervangende toestemming te verlenen tot erkenning van de minderjarige. Hij verzoekt tevens dat de moeder haar medewerking zal verlenen aan een DNA-onderzoek ter vaststelling van het biologische vaderschap. De man is bereid de kosten van het onderzoek te dragen. De man voert verder aan dat het verzoek om vervangende toestemming destijds is afgewezen vanwege zijn strafrechtelijke verleden. Er zijn nu gewijzigde omstandigheden in die zin dat hij zijn strafrechtelijke verleden ver achter zich heeft gelaten. Hij is in de afgelopen jaren niet strafrechtelijk vervolgd en hij heeft een stabiele verblijfsstatus. Hij heeft een vriendin en hij zal binnenkort in het huwelijk treden.

De moeder stelt primair dat de man niet-ontvankelijk is in zijn herhaalde verzoek. Subsidiair stelt de moeder, voor zover er sprake zou zijn van gewijzigde omstandigheden, dat die gewijzigde omstandigheden nog steeds niet tot gevolg zouden kunnen hebben dat het verzoek van de man voor toewijzing in aanmerking zou komen.

De rechtbank overweegt als volgt. Anders dan de moeder heeft gesteld is de rechtbank van oordeel dat de man in het hernieuwde verzoek om vervangende toestemming tot erkenning kan worden ontvangen.

Op grond van artikel 236 lid 1 Rv hebben beslissingen die de rechtsbetrekking in geschil betreffen en zijn vervat in een in de kracht van gewijsde gegaan vonnis, in een ander geding tussen dezelfde partijen bindende kracht. Dit artikel is van overeenkomstige toepassing op de

verzoekschriftprocedure. Het gesloten stelsel van rechtsmiddelen verzet zich ertegen dat door het in een andere procedure opnieuw aan de rechter voorleggen van verzoeken, verkapt appèl of cassatie wordt ingesteld. Daarbij gaat het om de vraag of in de beschikking is beslist over een rechtsbetrekking in geschil tussen partijen die ter vrije bepaling van partijen staat. Of daarvan sprake is, is afhankelijk van het specifieke onderwerp binnen het familierecht. Bij zaken betreffende levensonderhoud en vermogensrechtelijke vraagstukken zal doorgaans sprake zijn van een rechtsbetrekking waarvan de gevolgen ter vrije bepaling van partijen staan. Bij afstammingsrechtelijke vraagstukken is dat echter niet het geval. Het afstammingsrecht is dwingend recht dat zich vanwege de betrokken belangen van anderen en het algemeen belang niet leent voor vrije bepaling door partijen. Dat impliceert naar het oordeel van de rechtbank dat overeenkomstige toepassing van artikel 236 Rv in de onderhavige zaak niet aan de orde is.

De rechtbank beoordeelt het verzoek vervolgens inhoudelijk en wijst het verzoek opnieuw af. Omdat het verzoek tot vervangende toestemming tot erkenning wordt afgewezen, komt de rechtbank niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van het verzoek van de man om een DNA-onderzoek te gelasten.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:10864

Zaaknummer: C/15/239593 / FA RK 16-1099

RECHTSPRAAK

Buitenlandse erkenning door ten tijde van de erkenning nog gehuwde man komt thans in Nederland voor erkenning in aanmerking. Daarom wordt het verzoek van de bijzondere curator tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van deze man afgewezen. Het kind heeft al twee ouders.

De moeder heeft de Poolse nationaliteit, de vader die het kind in Polen heeft erkend, de Nederlandse nationaliteit. Ten tijde van de erkenning was hij nog gehuwd.

De bijzondere curator verzoekt om vaststelling van het vaderschap.

De rechtbank gaat eerst na of zij bevoegd is om over deze zaak te oordelen. Dat is het geval, nu de moeder, de man en de minderjarige woonplaats in Nederland hebben.

Op het verzoek tot vaststelling van het vaderschap past de rechtbank Nederlands recht toe, nu de man en de moeder geen gemeenschappelijke nationaliteit hebben, maar wel een gemeenschappelijke gewone verblijfplaats in Nederland.

Vervolgens gaat de rechtbank na of de in Polen gedane erkenning voor erkenning in aanmerking komt. De rechtbank is van oordeel dat op dit moment de in Polen gedane erkenning geen strijd meer oplevert met de openbare orde en ook overigens voor erkenning in Nederland in aanmerking komt. Tot 1 april 2014 zou de buitenlandse erkenning van de minderjarige door de man, indien hij op het moment van de erkenning gehuwd was met een andere vrouw dan de moeder van de minderjarige niet kunnen worden erkend vanwege strijd met de openbare orde. Onder het voor 1 april 2014 geldende recht kon in die situatie een erkenning slechts worden erkend, indien vastgesteld zou worden dat er ten tijde van de erkenning sprake was van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en de minderjarige dan wel een band tussen de man en de moeder die op één lijn te stellen is met het huwelijk. Per 1 april 2014 is deze bepaling echter vervallen zonder dat daarvoor overgangsrecht is vastgesteld. Daardoor kan de weigeringsgrond als bedoeld in artikel 10:101 lid 2 sub a BW zich niet meer voordoen wat betreft de omstandigheid dat de man ten tijde van de erkenning van de minderjarige met een andere vrouw gehuwd was dan de moeder van de

minderjarige.

Ook aan de overige vereisten voor erkenning van de in het buitenland tot stand gekomen erkenning is naar het oordeel van de rechtbank voldaan.

Dit betekent dat ervan moet worden uitgegaan dat de minderjarige twee (juridische) ouders heeft. Gelet op artikel 1:207 lid 2 sub a BW, staat dit in de weg aan de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap.

Vast staat dat het enige belang van de minderjarige bij toewijzing van het verzoek is gelegen in de verkrijging van de Nederlandse nationaliteit. De bijzondere curator heeft betoogd dat het van groot belang is dat de minderjarige altijd zou moeten kunnen terugvallen op de Nederlandse nationaliteit en dat de juridische werkelijkheid in overeenstemming wordt gebracht met de feitelijke werkelijkheid.

De rechtbank is van oordeel dat het instituut van het gerechtelijke vaderschap niet is bedoeld om het door de bijzondere curator gestelde nationaliteitsbelang te realiseren. De rechtbank is van oordeel dat het onjuist zou zijn om de in het Burgerlijk Wetboek geregelde wettelijke afstammingsregeling zodanig ruim te interpreteren dat gerechtelijke vaststelling van het vaderschap in dit geval mogelijk zou zijn, zodat daarmee een ander doel wordt gediend (te weten het nationaliteitsbelang) dan het doel waarvoor die regeling is geschreven (te weten het doen ontstaan van een familierechtelijke betrekking als andere middelen niet baten). De rechtbank verwijst ter motivering van dit oordeel naar de oordelen van gelijke strekking in een uitspraak van 24 april 2007 van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch (ECLI:NL:GHSHE:2007:BA4893) en van 10 augustus 2006 van het Gerechtshof Amsterdam (ECLI:NL:GHAMS:2006:AY7517).

De rechtbank wijst het verzoek van de bijzondere curator daarom af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:10882

Zaaknummer: C/15/245613 / FA RK 16-4085

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Schuldenlast waarvoor loonbeslag is gelegd onvoldoende inzichtelijk gemaakt. Niet aannemelijk geworden dat de man feitelijk over onvoldoende middelen beschikt om in de noodzakelijke kosten van het eigen bestaan te voorzien.

De man voert aan dat hij ondanks zijn draagkracht niet kan bijdragen in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen, omdat hij moet aflossen op een aanzienlijke schuldenlast, thans via loonbeslag. De vrouw betwist niet dat vanwege schulden loonbeslag is gelegd op het salaris van de man. Nu specifieke en verifieerbare informatie over de schuldenlast en de mogelijkheid tot aflossing daarvan ontbreekt, heeft het hof de man in de gelegenheid gesteld om alsnog een volledig en recent schuldenoverzicht (inclusief een overzicht van de afbetalingen per schuld) over te leggen met een daarbij behorend voorstel van de man hoe hij zijn schulden verwacht af te betalen. De man heeft hiervan geen gebruik gemaakt, waardoor de omvang en de hoogte van zijn schuldenlast niet aannemelijk is geworden. Nu de man zijn stellingen met betrekking tot zijn financiële draagkracht onvoldoende heeft onderbouwd, is het hof van oordeel dat bij de bepaling van zijn draagkracht geen rekening dient te worden gehouden met de door de man gestelde niet nader gespecificeerde schulden. In het licht van de hoge prioriteit van kinderalimentatie dient de omstandigheid dat de man zijn gestelde gebrek aan draagkracht niet onderbouwt voor zijn risico te komen en niet ten nadele van de minderjarigen te strekken. Dat de man bij betaling van kinderalimentatie feitelijk niet meer over voldoende middelen beschikt om in de noodzakelijke kosten van het eigen bestaan te voorzien en dat zijn inkomen beneden het niveau van 90% van de op hem toepasselijke bijstandsnorm ligt, is niet aannemelijk geworden.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-12-2016

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2016:4085

Zaaknummer: 200.184.871

RECHTSPRAAK

Verzoek wijziging kinderalimentatie wordt afgewezen, omdat de man niet heeft aangetoond dat de gestelde wijziging van omstandigheden rechtens relevant is. Hij handelt in strijd met artikel 21 jo. 22 Rv.

De man heeft wijziging van de kinderalimentatie verzocht vanwege een wijziging van omstandigheden. De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 21 Rv jo. artikel 22 Rv het aan partijen om in een zo vroeg mogelijk stadium van de procedure de voor de beslechting van het geschil relevante feiten aan te voeren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de man niet voldaan aan zijn stel- en bewijsaandragplicht. Van de man mocht worden verwacht, nu hij reeds ten tijde van de vorige gerechtelijke procedure er in elk geval zelf reeds van op de hoogte was dat zijn dienstverband zou eindigen, tijdig te melden dat en om welke reden alsook op welke wijze zijn inkomenspositie mogelijkerwijs zou veranderen. De stelling van de man dat hij zijn beschermde ontslagpositie heeft opgegeven teneinde een beëindigingsvergoeding te kunnen ontvangen, voldoet zonder nadere onderbouwing niet zonder meer. Van de man had mogen worden verwacht hierover de rechtbank en de wederpartij reeds ruim voor aanvang van de zitting gedocumenteerd te informeren. Gelet hierop en omdat in de beëindigingsovereenkomst niet duidelijk wordt om welke reden de overeenkomst nu exact dient te worden beëindigd (van een reorganisatie wordt niet gesproken in de overeenkomst) kan zonder nadere onderbouwing met verificatoire bescheiden niet zonder meer worden aanvaard dat sprake is van niet-verwijtbaar inkomensverlies.

Dat het inkomensverlies vervolgens niet voor herstel vatbaar zou zijn, kan op basis van hetgeen bekend is ook niet worden vastgesteld. De man weerspreekt onvoldoende dat hij zijn verdien capaciteit niet afdoende aanwendt. De man had voorts inzichtelijk dienen te maken welk bedrag hem uiteindelijk is toegekend als totale bruto-beëindigingsvergoeding en wat van het brutobedrag uiteindelijk is overgebleven. De ontslagvergoeding dient immers ter suppletie van zijn inkomen. Van de man had in redelijkheid mogen worden verwacht om vanaf december 2015 (zijn loon werd immers tot en met november 2015 doorbetaald) zijn WW-uitkering aan te vullen met zijn ontslagvergoeding. Hij had immers de verplichting om de kinderbijdrage en bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw zo lang mogelijk te voldoen.

De rechtbank is op grond van het voorgaande met de vrouw van oordeel dat de man tot medio april 2017 zijn WW-uitkering zou moeten kunnen aanvullen vanuit de beëindigingsvergoeding en in de tussentijd door te solliciteren op passende functies om zijn inkomensverlies te herstellen. Zijn verzoek is derhalve afgewezen. Het aanbod ter zitting van de man om nadere financiële bescheiden in het geding te brengen alsmede nog stukken te overleggen betreffende zijn vermeende burn-out werd afgewezen, omdat de man in het vroegste stadium van de procedure inzicht had dienen te geven in zijn sociale en financiële situatie.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:10182

Zaaknummer: C/10/503525 / FA RK 16-4797

RECHTSPRAAK

Betekenis uitsluitingsclausule in testament van de vader. Valt het restant van de verkoopopbrengst van het huis van de overleden vader wel of niet in de gemeenschap? Hof oordeelt met de rechtbank van niet.

De vader van de vrouw heeft in zijn testament een uitsluitingsclausule opgenomen. Volgens de vrouw is deze clausule van toepassing en valt het restant van de verkoopopbrengst van de woning van haar ouders niet in de gemeenschap. De tekst van de in het testament van de vader van de vrouw opgenomen uitsluitingsclausule luidt: '(...) Tenslotte bepaal ik dat al hetgeen mijn kinderen eventueel uit mijn nalatenschap zullen erven niet zal vallen in enige gemeenschap van goederen waarin zij ten tijde van mijn overlijden mochten zijn gehuwd (...)’.

Het hof is evenals de rechtbank van oordeel dat het restant van de verkoopopbrengst van de woning van de ouders van de vrouw tot de gemeenschap behoort en dat de vrouw de helft daarvan aan de man dient te voldoen. Bij de beoordeling moet tevens acht moet worden geslagen op de bedoeling die de vader van de vrouw aan de uitsluitingsclausule in zijn testament heeft willen toekennen, dat uit de omstandigheden – anders dan de vrouw stelt – niet kan worden afgeleid dat haar vader niet de bedoeling had dat zijn nalatenschap in die gemeenschap of enige latere gemeenschap zou vallen (zoals in casu het geval zou zijn), dat de bedoeling van de vader van de vrouw niet inzichtelijk is geworden, dat het daarom voor de hand ligt zo dicht mogelijk bij de letterlijke tekst van de uitsluitingsclausule te blijven en dat de uitsluitingsclausule in het onderhavige geval toepassing mist, nu partijen ten tijde van het overlijden van de vader van de vrouw nog niet gehuwd waren. Het hof gaat er evenals de rechtbank van uit dat de vader van de vrouw aan zijn kinderen de keuze en verantwoordelijkheid heeft gelaten of zijn vermogen na zijn overlijden in enige gemeenschap zou vallen en dat de vader van de vrouw kennelijk bewust hiervoor heeft gekozen, juist omdat dit niet gebruikelijk is. De grief van de vrouw faalt.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 16-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:9010

Zaaknummer: 200.179.722